

Separarea de rău

Un principiu biblic mereu valabil

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 4.4; 1 Tesaloniceni 5.23

1 Ioan 4.4: *Voi sunteți din Dumnezeu, copiilor, și i-ați învins [adică, pe profeții falși], pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume.*

1 Tesaloniceni 5.23: *Iar Însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească deplin: și întreg duhul vostru și sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos.*

O învățătură periculoasă

Circulă o învățătură periculoasă: într-adevăr ea nu neagă importanța separării de rău – un principiu permanent al lui Dumnezeu -, însă ea nu acționează imediat corespunzător. Dacă se permite aceasta, ea va avea un efect foarte grav asupra mărturiei. Ea se arată sub două forme: pe de o parte în minimalizarea răului; pe de altă parte în aceea că se pledează pentru amânare. Acolo unde răul este evident, Scriptura arată că atât minimalizarea cât și amânarea în acțiune sunt false și periculoase pentru noi. Și Scriptura mai arată: dacă Dumnezeu în harul Lui nu ne eliberează de aceasta, nu poate fi o mărturie adevărată. Este numai *un singur* drum sigur în acțiune cu răul, și acesta este separarea de el. Răul – orice formă ar lua el și indiferent că vine dinăuntru sau din afară – nu este de la Dumnezeu, însă credincioșii sunt de la Dumnezeu (compară cu 1 Ioan 4.4 și 1 Tesaloniceni 5.23). Deci pentru că el vine de la satan trebuie ca toți care doresc cu plăcere să aibă părtășie cu Dumnezeu să se despartă de el. Domnul Însuși nu are nimic a face cu el, decât numai să-l condamne; El a dovedit aceasta pe deplin prin ceea ce El a făcut la cruce.

Este deci important pentru mine să accentuez că separarea de rău este calea divină și primul pas de acțiune cu el și că această separare trebuie să aibă imediat loc. Altfel eu voi fi identificat de Dumnezeu cu răul, întinat de el și nu mai sunt o mărturie pentru El. Propun cititorului unele pasaje din Scriptură, care dovedesc aceste afirmații.

I. Martori de demult pentru necesitatea separării

În Eden

Cum a luat naștere răul? Dacă deschidem la Geneza 3.5, atunci citim: „Pentru că Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Cu această provocare omul este confruntat pentru prima dată direct cu răul. Dacă el va ceda acestei provocări, atunci el va face cunoștință nu numai cu binele, ci și cu răul. Și acesta a fost rezultatul. Aici nu s-a practicat separarea de rău ca prima cale

1 Ioan 4.4; 1 Tesaloniceni 5.23

divină a acționării cu răul, aici nu s-a acționat imediat. Omul a căzut, și în loc ca el să fie o mărturie pentru Dumnezeu, un martor al bunătății Sale ca realizare excepțională a lucrării Sale, el a pierdut toată încrederea în Dumnezeu – el nu l-a mai cunoscut ca Inițiatorul bunătății lui mari și unice, ci în loc de aceasta neîncrederea, suspiciunea, frica și teama de El l-a caracterizat pe om.

Însă planurile lui Dumnezeu nu pot fi împiedicate. Dumnezeu acționează în harul Său și dă la iveală un principiu care nu a fost necesar atâta timp cât nu exista răul. El voia să aibă pe om separat de rău. Numai moartea poate înlătura răul. Și dacă omul se apropie de Dumnezeu, știm că moartea se interpune între rău (noi înșine) și El; așa ne arată toate jertfele care au anticipat moartea lui Hristos. Însă nu numai aceasta: și familia credinței, care recunoaște această necesitate, trebuie să fie separată în legăturile ei de tot ce este rău la semenii lor care nu fac aceasta. Prin faptul că Dumnezeu cerea că este necesară moartea unei jertfe alese de El, El învață că El era despărțit de rău, și prin aceasta cerea omului ca și el să fie despărțit, dacă el voia să aibă a face cu Dumnezeu.

Cain și Abel

Vedem aceasta în jertfele aduse de Cain și Abel, primii oameni despre care citim că voiau să se apropie de Dumnezeu, după ce păcatul venise în lume. Dar dacă Abel a adus o astfel de jertfă, aceasta era o acțiune a credinței, așa cum ni se spune clar în Evrei 11. Faptul că Cain nu a făcut aceasta, era necredință evidentă. Însă aceasta a condus și la despărțire în relații. Astfel găsim de acum încolo familia credinței în Set și urmașii lui. Ea a început în Abel și era caracterizată prin aceea că a recunoscut necesitatea morții. Prin aceasta s-a deosebit de urmașii lui Cain (Geneza 5).

Noe și potopul

Din această familie a credinței a rezultat Noe, care a fost păzit de Dumnezeu atunci când a venit potopul și a înghițit familia necredincioasă a păcătoșilor. Aici noi suntem învățați că va trebui să vină un timp – cu toate că Dumnezeu are îndelungă răbdare -, când El va înlătura răul din prezența Sa și va face o despărțire pentru totdeauna între El și rău. Totodată noi suntem învățați că ochiul Său supraveghează în liniște pe aceia care încearcă să aibă o umblare în separare de rău, înainte să vină acest moment.

Avraam

În familia lui Noe de după potop găsim mereu același lucru. Copiii lui Sem se vor deosebi de urmașii lui Ham și Iafet. Printre aceștia din urmă sunt enumerați vrăjmașii lui Dumnezeu, națiunile Canaanului, pe care Israel ar fi trebuit să le nimicească complet mai târziu. Și aici găsim de asemenea toate națiunile „după familiile lor, în națiunile lor” (Geneza 10.5). În Sem, în Avram din această familie, Dumnezeu anunță din nou în mod deosebit principiul despărțirii de rău. Cu toate că Dumnezeu a spus prin Noe: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem” (Geneza 9.26), se pare că urmașii lui (căci multe generații au trecut) au căzut în

idolatrie. Avram trăia în Ur din Caldeea, acolo era identificat cu răul și slujea altor dumnezei (Iosua 24.2). Dumnezeuul gloriei i S-a arătat și l-a chemat ca de acolo să umble într-o despărțire întreită: de țara lui, de rudenia lui și de casa tatălui său (Geneza 12.1).

Despre el se relatează că „a ascultat și a ieșit, neștiind unde merge” (Evrei 11.8). Îl bucură mereu pe Duhul Sfânt să recunoască ceea ce El poate găsi bun în noi. Dar noi mai învățăm și că Avram nu a mers imediat în Canaan; și nu a părăsit rudenia lui (el a luat pe Lot cu sine), și nu a părăsit casa tatălui său (el l-a luat cu sine pe Terah, tatăl său). La început el nu a ajuns pe locul ales de Dumnezeu pentru el. El a locuit în Haran până la moartea tatălui său, și Lot a fost o problemă pentru el până la despărțire (compară cu Faptele apostolilor 7; Geneza 11.31,32 și Geneza 12.1,4). Dumnezeu a venit ca să rupă ambele legături pentru el și să elibereze pe slujitorul Lui. Niciodată mai înainte vorbirea Domnului nu a fost așa de intimă față de Avram, așa cum era acum, după cum ne relatează Duhul Sfânt în această situație. Se pare că ar fi fost ca și cum inima Lui ar fi așteptat moartea tatălui și acest moment al despărțirii de Lot, pentru ca să reverse binecuvântare nelimitată. „Și Domnul a zis lui Avram, după ce se despărțise Lot de el: «Ridică-ți ochii acum și privește din locul unde ești spre nord și spre sud și spre răsărit și spre apus. Pentru că toată țara pe care o vezi și-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna. Și voi face sămânța ta ca pulberea pământului; așa că, dacă poate cineva număra pulberea pământului, și sămânța ta va fi numărată. Ridică-te, cutreieră țara în lungul și în latul ei, pentru că ție și-o voi da»” (Geneza 13.14-17).

Lot

La Lot învățăm mai mult o lecție despre necesitatea fundamentală a despărțirii de rău. Nu numai că el însuși nu s-a despărțit, ci în această poziție el a devenit și fără putere de mărturie, și întreaga lui casă s-a murdărit. Când a încercat să-și scoată familia, după ce îngerii în mila lor l-au rugat, el învață unde l-a dus răul pe el și pe ai lui. Ocara și batjocurile aceluia de care el niciodată nu s-a despărțit ajung la urechea aceluia care – trezit prin judecata lui Dumnezeu care se apropia – în cele din urmă este destul de curajos să le prezinte răul căilor lor. Prin disprețul lor el a trebuit să învețe cât de slabă este mărturia unui om care el însuși nu s-a despărțit. „Acesta a venit să locuiască aici temporar și mereu este judecător?” (Geneza 19.9). „Acela, care a venit aici ca să locuiască în Sodoma și să-și pășuneze turma în câmpiile bine udate, vrea să se așeze și să judece căile noastre?”

Un astfel de caracter contradictoriu devine vizibil chiar și oamenilor răi, și în aceasta învățăm o altă lecție, și anume că binele care este legat cu răul nu face totul bun, ci că răul strică ceea ce odinioară era frumos. Aluatul s-a răspândit deja demult în casa lui Lot, și au luat naștere legături pe care Lot nu mai era capabil să le rupă, atunci când el dorea cu plăcere s-o facă. Fiicele lui s-au căsătorit, și când le vorbea ginerilor lui, acela, care a fost mult timp în legătură cu răul, era pentru ei ca unul care glumește. Și prin pierderea soției lui și pieirea în cetate a fiicelor lui căsătorite, Lot a învățat cât de tari erau lanțurile legate în jurul lui și al familiei lui de către legăturile rele. El însuși a fost scos în afara domeniului judecății lui Dumnezeu numai prin mâna îngerului. Acestea sunt lecțiile grave și instructive, care ne sunt arătate aici. Dumnezeu intenționează prin aceasta ca acestea să aibă o influență de separare pe căile noastre.

Iacov

Mai târziu găsim că Iacov știe despre importanța deosebită a despărțirii și o recunoaște. Cu toate că conștiința lui a dormit mult timp, în timp ce era la familia lui, el era în legătură cu dumnezeii falși din Padan-Aram. Când Dumnezeu îi vorbește și îi cere: „Ridică-te, suie-te la Betel și locuiește acolo” (Geneza 35.1), ce gând serios este acesta? „Și Iacov a zis casei sale și tuturor celor care erau cu el: «Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru și curățiți-vă și schimbați-vă hainele»”(Geneza 35.2).

Patriarhii

Prin faptul că patriarhii în despărțire locuiau în corturi și se deplasau de la un loc la altul, ei arătau că erau „străini și călători pe pământ”, în contrast cu aceia care se odihneau aici, unde era păcat și savurau „plăcerile trecătoare ale păcatului”. Credința dorește întotdeauna părtășia actuală cu Dumnezeu, și aceasta trebuie să fie întotdeauna în despărțire de rău. În afară de aceasta ea așteaptă cu privire la viitor o sferă în care păcatul a fost desființat și unde pelerinul și străinul găsesc nu numai părtășie cu Dumnezeu în despărțirea de răul din jurul lui, ci și un cămin. Dumnezeu era cu ei în această dorință, și până la împlinirea dorinței „Dumnezeu nu S-a rușinat să fie numit Dumnezeul lor” (Evrei 11.16). El a legat pentru totdeauna Numele Său binecuvântat cu aceia care au încercat să meargă pe pământ ca străini și călători în despărțire, oricât de mari ar fi putut fi greșelile lor. Așa spune El în Exodul 3.15: „Domnul Dumnezeuul părinților voștri, Dumnezeuul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru totdeauna și aceasta este amintirea Mea în toate generațiile.”

Israel în pustiu

Despărțirea o vedem clar și în chemarea lui Israel dintre toate națiunile pământului, ca să fie o „împărăție de preoți și o națiune sfântă” (Exodul 19.6). „Și vă voi lua ca popor al Meu și voi fi Dumnezeul vostru; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care vă scoate de sub poverile egiptenilor” (Exodul 6.7). Și când poporul acesta a eșuat în a păstra despărțirea de rău în pustiu, în două situații s-a arătat judecata lui Dumnezeu într-un mod foarte drastic. După cum este scris: „Domnul va judeca pe poporul Lui” (Evrei 10.30; Deuteronomul 32.26). Când ei s-au închinat vițelului de aur, Dumnezeu Și-a schimbat locul din mijlocul lor în cortul pe care Moise l-a ridicat în afara taberei (Exodul 33.7-10).

Cât de serios este să vedem aici cum Dumnezeu Își retrage prezența din tabăra lui Israel, și aceasta chiar dacă ei erau poporul Lui, căci El nu putea numi bun ceea ce ei voiau să-și permită. Și când ei din nou au uitat locul lor de despărțire și au căutat să se lege cu națiunile din Moab și Midian (Numeri 25) – cât de repede a venit atunci judecata lui Dumnezeu și li s-a făcut cunoscut, așa cum El le-a spus dinainte, că El era un Dumnezeu gelos, care voia să-i aibă despărțiți pentru El, și „cei care au murit de plagă au fost 24.000” (Numeri 25.9).

Lepră, aluat și întinări

În istoria lor întâlnim mereu aceleași învățături în acțiunile lui Dumnezeu cu ei. Un lepros și aluat – ambele o imagine despre păcat și necurăție – nu trebuiau să se vadă niciunde în Israel; unul trebuia să stea în afara taberei (Leviticul 13.45,46), în care locuia Dumnezeu; celălalt trebuia măturat afară din fiecare casă (Exodul 12.15; 13.7), „ca să nu întineze cortul Meu care este în mijlocul lor”. Și micile întinări (Leviticul 11; 15; 18; 20; 22): nimic nu era trecut cu vederea. „Și să despărțiți pe fiii lui Israel de necurăția lor, ca să nu moară în necurăția lor, întinând cortul Meu, care este în mijlocul lor” (Leviticul 15.31).

Acan

După ce aceștia au traversat Iordanul și au intrat în țara făgăduită, prima relatare vorbește despre uitarea principiului despărțirii de rău. Acan a luat din cele date spre nimicire, și Israel a fugit dinaintea vrăjmașului. Dumnezeu a spus că Israel a păcătuit: „Nu voi mai fi cu voi, dacă nu veți nimici ce este dat nimicirii din mijlocul vostru” (Iosua 7.12). Domnul insistă aici la despărțirea lor de rău ca și condiție a prezenței Sale la poporul Său. „Ridică-te, sfințește poporul și spune: «Sfințiți-vă pentru mâine; pentru că așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: ,Ce este dat nimicirii este în mijlocul tău, Israele: nu vei putea să stai înaintea vrăjmașilor tăi, până nu veți scoate ce este dat nimicirii din mijlocul vostru’»” (Iosua 7.13).

Primul lucru spus aici poporului este că ei ar trebui să se sfințească, și abia dimineața Dumnezeu a revelat lui Iosua, pe când el era adunat împreună cu adunarea, cine era făcătorul de rele, și după aceea a fost făcută judecata asupra lui. Să se observe că necunoașterea vinei sau a vinovatului nu micșorează problema în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu Se retrage conform naturii Lui sfinte, și poporul trebuie să suporte consecințele retragerii Lui, care – așa cum se arată aici – trebuie să aducă cu sine rușine și înfrângere păgubitoare. Dacă după aceea noi acționăm sau nu imediat pe baza despărțirii de rău, nu contează, Dumnezeu în sfințenia Lui S-a retras deja; cu siguranță de aceasta trebuie să ținem seama. Egoismul ar putea să refuze să includă în socoteală pe Dumnezeu. Așa a acționat Acan, și aceia care erau în legătură cu el au trebuit să învețe că aceasta era inacceptabil și răul trebuie întotdeauna judecat, nu în măsura în care se referă la noi, ci așa cum Îl atinge pe Dumnezeu. Și ce suntem noi fără El? Și unde este mărturia?

Judecătorii

În cartea Judecători ne este numită de opt ori cheia pentru toate problemele lor. Ea este repetată ca o acuzare aspră, încă o dată și încă o dată: „Și fiii lui Israel din nou au făcut rău în ochii Domnului.” Rezultatul era nu numai o luptă cu vrăjmașul și o înfrângere, ci asuprire îngrozitoare, prigoană și necaz, care uneori s-au extins pe mai mulți ani și s-a sfârșit abia prin trezirea individuală, care i-a judecat. Deci acela care a fost trezit a fost întotdeauna trezit de Dumnezeu, ca să elibereze, și în mod normal el este găsit în părtășie cu El Însuși deasupra stării poporului său. Aceasta este adevărata despărțire. Otniel „a judecat pe Israel” înainte ca el „să iese la război” (Judecători 3.10). Debora „a judecat pe Israel” în același fel, înainte ca

1 Ioan 4.4; 1 Tesaloniceni 5.23

ea să cheme pe Barac, ca să elibereze poporul (Judecători 4.4,5). Ghedeon a construit un altar Domnului și a adus jertfe pe el pentru Domnul. De asemenea el a dărâmat altarul lui Baal, care aparținea tatălui său și a tăiat așera, care era lângă el (Judecători 6), înainte ca Dumnezeu să-l poată folosi ca să elibereze pe poporul său de vrăjmași. Samson trebuia să fie un nazireu al lui Dumnezeu începând din pântecul mamei și până în ziua morții sale (Judecători 13.7).

Însă toți aceștia au fost folosiți ca să elibereze pe poporul Său. De aceea lecția, care ne este dată în această carte, nu este greu de citit. Lecția este aceasta, că acela care dorește să ajute fraților lui trebuie el însuși să fie în părtășie cu Dumnezeu. Și ce cere aceasta altceva ca fiind necesar decât condamnarea a tot ce nu corespunde Lui. Altfel eu nu pot fi de bună-credință în condamnarea răului, dacă aceasta nu mă conduce în despărțire practică de el.

Lo-Ami

Însă oricât de mult au ratat în aceasta, totuși poporul lui Dumnezeu a fost ales să fie o națiune sfântă. „Casei Tale se cuvine sfințenia” (Psalmul 93.5). Când mai târziu profetul Isaia li se adresează (Isaia 1), când erau pe pragul de a fi numiți „Lo-Ami” („nu-i poporul Meu”), el spune: „Oh, națiune păcătoasă, popor plin de nelegiuire ... Tot capul este bolnav și toată inima slăbită. Din talpa piciorului până la creștet, nimic nu-i sănătos în el.” Care este apoi mijlocul de vindecare – mijlocul de vindecare al lui Dumnezeu, pe care El îl oferă? Este despărțirea de rău: „Spălați-vă, curățiți-vă; depărtați răutatea faptelor voastre dinaintea ochilor Mei; încetați să faceți răul” (Isaia 1.16). Dar toate muștrările erau în zadar (vezi 2 Cronici 35.16). „S-au vândut ca să facă rău în ochii Domnului ... Și Domnul a lepădat toată sămânța lui Israel” (2 Împărați 17.17-20). Și de aceea pe această națiune a fost scris Lo-Ami, „nu-i poporul Meu” (Osea 1). Însă viitorul va arăta că țelul pe care Dumnezeu și l-a propus în primul rând pentru ei va fi în cele din urmă spre succes. Atunci ei se vor întoarce înapoi ca răscumparați ai Domnului și vor veni cu cântări la Sion. Atunci ei vor fi despărțiți de rău, și atunci se va putea vedea ce timp le-a răpit păcatul. Și astfel citim despre viitorul lor în Isaia 35.8-10: „Și acolo va fi un drum larg și o cale și ea se va numi Calea Sfințeniei. Cel necurat nu va trece pe ea, ci va fi pentru cei sfinți; cei care merg pe calea aceasta, chiar nebuni, nu se vor rătăci. Nici un leu nu va fi acolo, nici o fiară răpitoare nu se va sui pe ea, nici nu se va afla acolo, ci cei răscumparați vor umbla pe ea. Și cei răscumparați ai Domnului se vor întoarce și vor veni cu cântări de bucurie în Sion; și o bucurie eternă le va încununa capul; veselie și bucuria îi vor ajunge din urmă, iar durerea și suspinul vor fugi.”

Poporul lui Dumnezeu astăzi

În timpul de acum Dumnezeu formează o mireasă dintre iudei și păgâni (Efeseni 2.14-18), pentru ca ea să fie astăzi o mărturie pentru un Hristos lepădat și mai târziu să fie arătată cu El în glorie. Cu toate că vorbirea lui Israel era: „Nu avem împărat decât pe Cezarul!” (Ioan 19.15), și rugăciunea lor era: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Matei 27.25), spre Tatăl s-a ridicat și rugăciunea Lui pe moarte și i s-a dat răspuns: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac” (Luca 23.34).

De aceea există un popor răscumparat, care trebuie să umble astăzi în despărțire de rău. Căci principiile lui Dumnezeu nicidecum nu s-au schimbat. Ceea ce s-a spus odată lui Israel este

aplicat acum de apostolul Petru la bărbații creștini și femeile creștine: „Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, o națiune sfântă, un popor dobândit pentru Sine” (1 Petru 2.9). Și iarăși: „După cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea” (1 Petru 1.15). „Nu Te rog”, spune Domnul în Ioan 17, „să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. ... Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.15,17). Cu privire la sfințirea noastră practică știm că noi trebuie să fim „asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8.29). Știm că această asemănare practică are loc astăzi de la sine (2 Corinteni 3.18). Și noi știm: cu toate că noi astăzi nu suntem în totalitate asemenea Lui, vom fi totuși cândva într-o zi viitoare. „când Se va arăta El vom fi ca El; pentru că-L vom vedea cum este”, și unul din efectele acestei realități este că „oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.2,3).

Cu aceste atenționări ale lui Petru și ale lui Ioan sunt în concordanță cuvintele apostolului Pavel: „Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu” (2 Corinteni 7.1). Mai înainte el tocmai a spus: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți ... nu atingeți ce este necurat”, și îndemnurile lui finale adresate lui Timotei erau cu conținut asemănător referitoare la timpurile periculoase ale ultimelor zile (vezi 1 Timotei 5.22; 2 Timotei 2.20-26; 3.1-17). Dacă nu se acționează imediat conform principiului despărțirii, urmarea este că sufletele se murdăresc prin legătura cu răul. Conștiința nu mai este sensibilă, nu se mai sperie de rău, Duhul Sfânt este întristat, și despărțirea este privită atunci ca ceva care ori nu este necesară ori este imposibilă.

II. Îndrumarea dată creștinilor credincioși cu privire la despărțire

Judecarea de sine

Este important ca numai Scriptura să ne călăuzească. În cele ce urmează pornesc de la premisa că cititorul recunoaște că principiul despărțirii de rău este divin și de cea mai mare importanță. Vreau să clădesc mai departe pe el și să arăt sub ce formă dorește Dumnezeu să vadă realizat aceasta practic în viața noastră. Deci despărțirea de rău începe cu judecarea de sine. Judecarea de sine este condamnarea căilor și a felului de comportare al naturii vechi prin natura nouă și despărțirea de această natură veche. Trupul creștinului credincios, trupul fiecărui credincios este templul Duhului Sfânt. La aceasta insistă Pavel în epistola către Corinteni (1 Corinteni 6.19). Cum poate avea loc aceasta explică Scriptura în alte locuri. Însă el folosește aceasta aici, ca să insiste că ei nu pot face ce vor cu ceea ce nicidecum nu le aparține. „Cine este legat cu Domnul este un Duh”, și Duhul acesta este Duhul de sfințenie (Romani 1.4). Acesta condamnă în mine tot ce nu este în concordanță cu aceasta. Aceasta se revelează într-o umblare așa cum Hristos a umblat aici pe pământ; o reproducere a lui Hristos în lume (1 Ioan 2.6).

Cuvântul este mijlocul de corectare

Mijlocul folosit de Duhul pentru a mă corecta, când eu am eșuat în privința aceasta, este întotdeauna Cuvântul. În epistola către Evrei el poartă grijă pe pământ pentru credincios în traversarea pustiei, „deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). El pătrunde până la gândurile și simțurile inimii – coboară în ceea ce este ascuns, lucrează acolo și îmi prezintă aceste lucruri ascunse (din care rezultă acțiunile mele). Și aceasta nu este totul. Cuvântul este sabia Duhului împotriva vrăjmașului, care dorește să folosească poftele inimii mele, acest păcat care locuiește înăuntru, ca să mă abată de pe drumul ascultării, și pe care El îl găsește acolo.

Găsesc astfel că Duhul folosește Cuvântul pentru două țeluri; o dată ca să-mi arate ce lucrează în mine și nu este de la El, ca să mă determine să condamn aceasta și să mă despart; și pe de altă parte, ca să lovească vrăjmașul care încearcă să mă înșele, prin aceea că îmi prezintă aceste pofte pe care El le găsește în inima mea (Iacov 1.14). Și ceea ce Domnul ca Om a folosit pentru a bate vrăjmașul, este Cuvântul lui Dumnezeu. În El nu era nimic care putea răspunde la ceea ce satan prezenta, căci El era „fără păcat” (Evrei 4.15). Căci El a întâmpinat acolo pe ispititorul ca Om dependent (Matei 4; Luca 4), nu ca Fiu al lui Dumnezeu, ci El a câștigat biruința ca Om, prin aceea că niciodată nu a părăsit drumul ascultării. Astfel apostolul dorește ca credincioșii din Corint să-și amintească de aceasta, „să se cerceteze pe ei înșiși” (1 Corinteni 11). Căci eșecul lor în judecarea de sine a condus la tot felul de păcate vizibile și evidente, care au devenit o relatare scandaloasă pentru Numele lui Hristos (1 Corinteni 5.1). Deci Cuvântul este instrumentul, o sabie pătrunzătoare în mâinile Duhului, ca să ne facă apți să judecăm tot răul din noi înșine și să umblăm în ascultare. „Ascultarea este mai bună decât jertfa și luarea aminte decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15.22).

Spălarea picioarelor

De fapta aceasta nu este sfârșitul responsabilității credinciosului, când el încearcă în felul acesta să-și cerceteze căile proprii prin lumina Cuvântului. Desigur aceasta este primul înțeles și deosebit de important, și în acest sens apostolul Pavel spune de asemenea: „Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12) – un cuvânt adresat zilnic nouă cu privire la despărțirea de rău. Dar mai este și o altă responsabilitate, care se referă la aceia care vor să fie ucenici adevărați ai Domnului lor lepădat. În Ioan 13 Domnul este preocupat, deoarece El iubește pe toți ucenicii Lui, în activitatea dragostei Lui până la sfârșit, și El insistă ca fiecare să poarte grijă pentru fratele lui: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora; căci v-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, să faceți și voi.” Oriunde eu văd o pată pe un alt credincios, este responsabilitatea mea s-o îndepărtez, să separ pe acest frate de ea, și nu este niciunul care să stea în afara responsabilității mele. Mijlocul este întotdeauna Cuvântul; și care este pata? Este păcatul; și în timp ce încerc să despart pe fratele meu de el, eu sunt spre binecuvântarea lui, a mea însăși și a tuturor mădularelor trupului, și eu sunt

1 Ioan 4.4; 1 Tesaloniceni 5.23

preocupat cu aceeași lucrare pe care Hristos Însuși o face (Efeseni 5.26). Aici este de asemenea potrivit să se spună că „dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună” (1 Corinteni 12.26).

Încălțări individuale

Cu privire la încălțările individuale, un frate împotriva altui frate, ne dă indicații Matei 18.15-18 (vezi și Romani 16.17; 2 Tesaloniceni 3.6,14).

Absența căinței

În cazul păcatului evident, înfăptuit de cineva care „este numit frate”, și care nu este urmat de pocăință, 1 Corinteni 5 dă indicații Adunării cum trebuie ea să acționeze – Adunarea, care acum este locuința lui Dumnezeu în loc de Israel (1 Timotei 3.15), oricât de mult ar fi schimonosit omul simplitatea și frumusețea ei inițială. În afara Adunării Dumnezeu acționează încă cu judecarea făcătorului de rele. „Domnul va judeca pe poporul Său”. El este în mâinile lui Dumnezeu spre a fi judecat, pentru ca pleava să fie spulberată din grâu, și „pentru ca duhul să fie salvat în ziua Domnului Isus”, căci „și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12.29). Dacă noi eșuăm în judecarea de sine, atunci Dumnezeu Însuși va interveni. „De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm” (1 Corinteni 11).

S-ar putea ca adunarea prin lipsă de spiritualitate nu știe întotdeauna când credincioșii nu umblă în judecare de sine, sau dacă știe, nu poate acționa în a da afară, deoarece încă nu este un păcat evident. Astfel de cazuri fac parte clar din asistența spirituală individuală conform cu Ioan 13. Însă Dumnezeu știe de aceasta și uneori El disciplinează persoane individuale prin boală sau chiar moarte, în timp ce adunarea nu știe pentru ce El procedează așa. El a procedat așa în Corint, în timp ce într-un alt caz a permis ca respectivul să se dea pe față în practicarea vizibilă a păcatului, așa cum este cazul în 1 Corinteni 5. Adunarea trebuie să judece aceste păcate, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu a acordat autoritate Adunării (precum și persoanelor individuale) să judece și să se despartă de rău. Dacă aluatul a fost dat afară, atunci este în ordine. Cu toate acestea este un motiv de smerire (chiar și din partea adunării), că Dumnezeu a considerat necesar să lase să se ajungă până la acest punct (vezi 2 Corinteni 7.9-11).

O adunare nu vrea să judece răul

Dar dacă o adunare nu vrea să înlăture aluatul și astfel nu recunoaște necesitatea păstrării curate a Templului lui Dumnezeu, acest Templu care este locuința Duhului Sfânt (1 Corinteni 3.16), locul unde Domnul Isus vine cu plăcere și Se revelează (Matei 18.20; Ioan 20.19,26), prin aceasta ea ignoră prezența Sa și a renunțat la orice pretenție de a-l poseda. Responsabilitatea fiecărui credincios este să se despartă de o astfel de grupă. Căci Scriptura mă învață în multe locuri să evit orice persoană care are pretenția de a fi „înăuntru”, dar merge împreună cu răul (vezi Romani 16.17-19; Filipeni 3.17-19; 2 Tesaloniceni 3.6,14,15; 1 Timotei 5.22; 2 Timotei 2.21; 3.5; 3 Ioan 9-12, și așa mai departe).

1 Ioan 4.4; 1 Tesaloniceni 5.23

De asemenea eu învăț că Pavel a evitat o adunare – și anume pe cea din Corint -, atâta timp cât răul de acolo nu a fost judecat; căci Pavel nu voia să-l tolereze, și în afară de aceasta, dacă el ar fi fost de față, el spune: „Dar chem pe Dumnezeu ca martor pentru sufletul meu, că pentru a vă cruța n-am venit încă la Corint” (2 Corinteni 1.23). Această necesitate este clară, dacă se studiază 2 Timotei 2.15-26 în legătură cu afirmația lui Petru, că „judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4.17).

Rezumat

Nu este ușor să se vadă în toate aceste indicații din Cuvânt referitoare la comportarea noastră, că este o dorință a lui Dumnezeu de a avea părtășie cu noi și că prima necesitate pentru aceasta este despărțirea noastră de rău? Ca un laț de aur, care străbate toate căile noastre, simțim acest principiu

- în răscumpărare (Tit 2.14)
- în necesitatea judecării de sine (1 Corinteni 9.27; 11.31)
- în solicitarea ca noi să purtăm grijă unii de alții (Ioan 13)
- în îndrumarea dată Adunării de a da afară aluatul (1 Corinteni 5)
- în credincioșia fiecăruia în parte, care trebuie să acționeze, dacă o adunare este necredincioasă (2 Timotei 2.21).

În toate acestea este mereu același principiu înaintea noastră.

III. Reflectări la contraargumente

Minimalizarea răului

Cu privire la ceea ce a fost înaintea noastră, eu văd ca fiind dovedit că există o cale divină de acționare împotriva răului, și anume despărțirea de el, și noi niciodată nu vom fi siguri până nu am acționat corespunzător. Dumnezeu ne consideră responsabili cu privire la legături. Ce se propune în loc de aceasta? Să cercetăm aceasta pentru un moment. În primul rând este minimalizarea răului, când se începe să se argumenteze despre intențiile bune ale făcătorului de rău, și apoi se începe să se preocupe cu împrejurările deosebite care au condus la aceasta; dar oricât de mult s-ar dori minimalizarea răului, totuși răul nu va dispărea, și este răul însuși de care eu trebuie să mă despart (1 Timotei 5.22). Sufletele serioase vor recunoaște că nu este o despărțire de rău acolo unde răul este minimalizat, chiar dacă minimalizarea este argumentată într-un mod foarte elegant și foarte rafinat.

Acum încă nu!

După aceea găsim că în loc să se acționeze conform principiului lui Dumnezeu cu privire la despărțirea de rău, se insistă la amânare. Aceasta este o metodă mai specială și mai subtilă a vrăjmașului și ea este aplicată deseori cu mare succes. S-a găsit chiar și un loc din Scriptură care aparent susține aceasta: „Cel care se încrede nu se va grăbi” (Isaia 28.16). Dar dacă cititorul va deschide la Romani 10.11 și 1 Petru 2.6, el va vedea cum au înțeles apostolii Pavel și Petru aceste cuvinte ale profetului. Unul le citează: „nu va fi dat de rușine”, celălalt: „nicidecum nu va fi dat de rușine”.

Să ne amintim că Lot l-a crezut pe înger, și cu toate acestea i se poruncește „să se grăbească” (Geneza 19.22); că Pavel, credinciosul, a fost constrâns de Anania să nu „zăbovească”, ci să se lase botezat (Faptele apostolilor 22.16), și el însuși, când scrie evreilor (Evrei 6.18) le vorbește despre aceia care „am alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră” (vezi și Matei 3.7). De aceea eu trebuie să resping să folosesc această afirmație pentru a împiedica despărțirea mea imediată de rău, și spun fără ezitare, că o astfel de interpretare nu este de la Dumnezeu.

Cine este însuși desăvârșit?

Cu aceeași dorință de a produce amânarea s-a pus întrebarea: „Cine dintre noi este desăvârșit? Cine este capabil să arunce o piatră asupra fratelui său?” Și în privința aceasta trebuie să mă apăr împotriva unei răstălmăciri evidente a Scripturii și a unei totale aplicări greșite a ei. Cuvintele Domnului Însuși din Ioan 8, la care se face referire aici, sunt: „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea”, și nu așa cum se învață și cum se face referire în cadrul acestei situații: „fără păcate”. Este o mare diferență dacă se spune „fără păcat” sau „fără păcate” (compară 1 Ioan 1.8 cu Iacov 3.2). Efectul imediat al unei astfel de întrebări cu privire la desăvârșirea proprie este, că fiecare suflet smerit se îndepărtează imediat de rău și se preocupă fără speranță cu sine însuși. Că noi nu suntem desăvârșiți în sensul în care gândește cel care pune întrebarea, aceasta o recunoaște cu plăcere fiecare, dar aceasta nu are nicidecum a face cu chestiunea? Căci spune Scriptura în vreun loc, că noi trebuie să fim așa, înainte ca noi să judecăm răul și să ne putem despărți de el? Vai! Dacă ea ar face aceasta, atunci nicidecum nu ar exista nici o despărțire și nici o condamnare a vreunui rău. A învățat așa apostolul pe corinteni? Eu sunt deplin de acord cu importanța celor scrise în Matei 7.3-5, Leviticul 6.26 și așa mai departe. Însă refuz să caut presupusele nedesăvârșiri în mine sau în alții și astfel să mă preocup inutil cu mine însumi și cu ei, dacă răul, despre care mi s-a poruncit să mă despart, este evident și nejudecat.

Vai, că această amânare, care ni se impune, deoarece noi nu suntem desăvârșiți în viața noastră practică de zi cu zi, ceea ce noi trebuie să recunoaștem că este așa, să ne împiedice să ne despărțim de rău! Și aceasta conduce ca sufletele cu adevărat temătoare de Dumnezeu să se împiedice de aceasta și chiar s-au împiedicat. Tu poți adăuga și alte posibilități: amânare pe baza chemării la judecare de sine, smerire sau orice ar fi, în loc de ceea ce Dumnezeu cere, și dacă permitem aluatului să lucreze, noi înșine devenim întinați și nu ne mai despărțim de rău,

principiul lui Dumnezeu pentru păstrarea sfințirii practice între credincioși. Noi am pierdut deja părtașia cu Dumnezeu, care este lumină; căci în El „nicidecum nu este întuneric”. Cred că nimeni, care se teme de Dumnezeu, va fi așa de curajos să tăgăduiască aceste rezultate inevitabile.

Fratele X consideră aceasta ca fiind în ordine

Și un alt motiv pentru amânare este astăzi deseori accentuat și acesta este atunci când răul există de mult timp în biserică sau altundeva, a fost sancționat sau recunoscut de cineva care el însuși este un credincios, care avea confirmarea și a fost iubit între credincioși. Desigur și în acest caz nu lipsește un citat din Scriptură. Am auzit deja cum au fost citate următoarele pasaje: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți nici un rău profeților Mei” (Psalmul 105.15). Sau și: „Cum dar nu v-ați temut să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” (Numeri 12). Ca și în alte cazuri și aici aproape că nu trebuie să spun, că aceasta este o răstălmăcire a Scripturii. Dacă se încearcă să se meargă pe cale în despărțire de rău și se încearcă exersarea conștiinței cu privire la existența răului, acolo unde el este vizibil, sau dacă aceasta nu este posibil, eu însumi mă despart, atunci eu nu rănesc un „profet” al Domnului. Este exact contrariul, și anume o binecuvântare pentru toți. Însă cuvintele nu au fost adresate poporului lui Dumnezeu – un alt motiv pentru a nu fi aplicate -; ele au fost adresate națiunilor, așa cum rezultă din context.

Cu privire la „vorbirea împotriva lui Moise” este și mai evident că citatul nu se poate aplica. Împotriva păcatului sau împotriva răului se vorbește în Scriptură întotdeauna prin Domnul, și de asemenea nu ne permitem nici o egalitate (așa cum a făcut Aaron și Maria) cu ceea ce noi vorbim împotriva lor. La Aaron și Maria nu era nici o dorință în inima lor să se despartă de ceea ce ei afirmau că este rău: și anume la Moise, prin aceea că el s-a căsătorit cu o femeie etiopiancă. Era mai degrabă dorința să obțină ceea ce ei nu erau, și anume să fie ca el, cel despre care Duhul relatează că el era „foarte blând, mai mult decât toți oamenii care erau pe fața pământului”, și pe aceasta a muștrătat-o Dumnezeu. Dar dacă aceasta este ceea ce Domnul condamnă, atunci faptul că de mult timp este așa nu are nici o justificare pentru ca răul să fie tolerat. Și dacă aceasta este cerut prin cineva care are, sau a avut o anumită influență asupra gândurilor credincioșilor, cu atât mai mult este un motiv pentru care să nu existe amânare, pentru ca aluatul să nu lucreze și prin influența lui să înșele și să se realizeze. Avem dimpotrivă mărturia Scripturii, că Pavel nu a tolerat nici o amânare, când Petru, care însuși avea prestigiu și era iubit, a căzut în rătăcire, și Barnaba și alții erau în pericol să fie infectați prin aceasta (Galateni 2.11-21). El a acționat cu credincioșie și imediat, oricât de dureros ar fi putut fi.

Însă mărturia noastră comună!

Să nu ținem seama nici de pericolul, de care deseori avem teamă, „sciziunilor nenumărate, când ne despărțim de rău”, și nici de strigătul: „Aceasta va distruge întreaga noastră mărturie comună”. Mărturia, fie ea individuală sau comună, s-a terminat deja în momentul în care noi am încetat să acționăm în despărțirea de rău. Și singurul mijloc de vindecare pentru mărturie,

singura cale de restabilire a mărturiei, este restabilirea despărțirii de rău. Căci despărțirea este baza a tot ceea ce este recunoscut vreodată de Dumnezeu ca mărturie. Este păstrată o mărturie comună sau individuală dacă se renunță nu la un adevăr foarte mic al lui Dumnezeu, ci la un principiu mare fundamental, care stă la baza întregii Lui acțiuni cu noi, ceea ce ne este făcut cunoscut de El ca prioritate numărul 1 și cu care El a acționat cu toți cei credincioși dinaintea noastră? Departe de noi gândul acesta! Să renunți la aceasta înseamnă să renunți la El. Vai, ce suntem noi și ce este mărturia?

Ce s-a întâmplat?

O mică rămășiță a ieșit întotdeauna din legăturile rele și a acționat conform principiului dat de Dumnezeu referitor la despărțirea de rău, ținând cu tărie la ceea ce a cerut Dumnezeu. Ei s-au adunat în zilele noastre în diferite locuri ca doi sau trei, „spre Numele Domnului”, și au dorit să țină cu tărie la ceea ce corespunde acestui Nume. Așa și numai așa ei au devenit o mărturie prin despărțire, o mărturie referitoare la eșecul și abaterea de la căile lui Dumnezeu pentru poporul Său, o mărturie și despre credințioșii Sa, cu toate acestea (Matei 18.20; 2 Timotei 2.19). Nu este trist că unii care au cunoscut odinioară binecuvântarea acestei credințioșii au acum teamă să acționeze, sau duc tratative de amânare sau apără amânarea sau fac altceva decât indicațiile lui Dumnezeu pentru poporul Său?

Scuză răul care a avut loc – minimalizează-l, sub forma care vrei tu -, numește dorința de despărțire ca fiind sciziune, grabă sau cum vrei tu: sufletul temător de Dumnezeu, care citește Cuvântul pentru sine, se va lăsa călăuzit de El și nu se va lăsa înșelat prin astfel de exprimări. El știe că judecarea răului și despărțirea de el sunt de la Dumnezeu și că orice s-ar propune în locul acestora nimic nu va zdruncina puterea vrăjmașului. Lovitura cea mai mare, pe care un creștin credincios o poate da puterii căpeteniei întunericului, este să se despartă de rău, și pentru aceasta se va da har. Preamărit să fie Numele Lui, că El poate folosi astfel de oameni slabi, precum suntem noi, în acest scop, numai dacă noi Îi suntem credincioși! Despărțirea de rău este o protecție sigură. „Șafanii sunt doar un popor slab, totuși își fac casa în stâncă” (Proverbe 30.26). Vrem să ne amintim că este înțelepciunea noastră, dacă acționăm ca ei, și dacă am acționat în felul acesta, tăria noastră constă în „a nu face nimic” (Isaia 30.7).

Reformare în loc de despărțire

Despărțirea a fost înlocuită astăzi prin reformare. Nimeni nu are ceva împotriva acestui lucru. Și în timp ce despărțirea de rău este intitulată ca sciziune, duh de partidă și altele asemănătoare, reformarea este laudată prin nume ca amabilitate față de oameni sau dragoste de frați sau bunătatea însăși. Noi trebuie să privim mai adânc decât lauda omului sau decât condamnarea făcută de el, dacă vrem să știm ce este corect și care este începutul a toate. Deci reformarea pornește de la existența răului. Însă tot ceea ce face Dumnezeu trebuie în mod necesar să fie desăvârșit, la aceasta deci nu se poate referi ideea reformării. Reformarea își are originea în propunerea șarpelui făcută femeii în Eden. „Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3.5). Afirmarea vrăjmașului aici în anii tinereții ale rasei noastre umane era, că ceva

era nedesăvârșit în lucrarea lui Dumnezeu, pe care femeia putea să-l îmbunătățească. Prin faptul că ea a acceptat această propunere, a venit căderea. Vedem deci că reformarea era rodul unui pom stricat.

Este în zilele noastre mai puțin? Dacă a adus păcat și moarte în lume și a despărțit pe om de Dumnezeu, prin aceea că i-a dat gânduri total false despre Dumnezeu, atunci căderea este făcută permanentă dacă noi acționăm astăzi conform acestor principii. Reformarea în zilele noastre spune că există ceva bun, care poate fi ținut cu tărie. Care a fost rezultatul în Eden? Nu despărțirea de rău, ci despărțirea de Dumnezeu, singurul izvor al binelui. Care este efectul astăzi, dacă acționăm așa? Ce putem noi păstra? Va conduce la același final. Căci nimic nu merită să fie ținut cu tărie, decât numai ceea ce este de la Dumnezeu, și El este despărțit de orice rău. Nu este o altă cale decât crucea și realizarea practică zi de zi a ceea ce aceasta înseamnă, dacă credința a înțeles importanța ei. Ce se realizează prin cruce și prin credința în Hristos? Omul este adus în părtășie cu Dumnezeu, ca să-L cunoască ca Tată în toate legăturile intime ale unui copil. Însă mereu este Dumnezeu în sfințenia neschimbătoare a naturii Sale, cu toate că noi stăm acum în legătură cu El ca Tată. Niciodată nu ar trebui să uităm aceasta.

Deci dacă reformarea a adus căderea și aceasta durează încă și astăzi, despărțirea era și este mijlocul de vindecare din partea lui Dumnezeu. Și dacă vrem să avem ceea ce este desăvârșit, atunci trebuie să ne întoarcem la El. La ceea ce este Dumnezeu și la ceea ce era de la început (1 Ioan 2.7,8) nu se poate referi mult laudatul principiu al reformării. „Am înțeles că tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna; nu este nimic de adăugat la aceasta și nimic de scăzut din ea” (Eclesiastul 3.14). Aceasta este vorbirea celui mai înțelept om care a existat vreodată, și este și vorbirea credinței astăzi. Deci nimic altceva decât atașarea și odihnirea în desăvârșirea celor cărora nu este nimic de adăugat și nimic de scăzut va satisface vreodată pe cel care se depărtează de rău, și nu va aduce la odihnă pe cel care are dorința inimii după sfințirea practică. Aceasta este corect în sine pentru fiecare născut din nou, dar se și găsește de când păcatul a venit în lume.

Sfânt pentru Domnul

Am vorbit despre latura negativă – despărțirea de rău; dar este și latura pozitivă; sfânt pentru Domnul. Noi suntem chemați de la una la cealaltă. Însă ultima este, în ceea ce privește sfințirea practică, imposibilă fără prima, despărțirea de rău, și de aceea m-am ocupat mai mult ci această latură, deoarece ea are o prioritate mare. În Hristos și rezultatele lucrării Sale la cruce le avem pe ambele. Și deoarece noi le-am primit pe amândouă, suntem încurajați spre ambele în viața noastră zilnică. „După cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră.” Dacă Îi sunt credincios, voi părăsi una (răul) și mă voi întinde spre cealaltă (binele). „Să ieșim la El, afară din tabără” (Evrei 13.13), este dimensiunea și limita despărțirii mele. Eu voi fi ca Hristos, atunci când El Se va arăta, așa cum găsim în 1 Ioan 4. Acum eu nu sunt încă ca El, dar știu că odată voi fi, și de aceea eu mă curăț astăzi. Și apostolul adaugă dimensiunea acestui fapt, spunând: „așa cum El este curat”. Aici este latura pozitivă: „așa cum El este curat”; și Ioan nu cunoaște o încetare a acestei preocupări, până

1 Ioan 4.4; 1 Tesaloniceni 5.23

ziua se răcorește și umbrele zboară și cel care a dorit asemănarea cu Hristos va constata în final că el „este ca El”.

Titlul original: „Separation from Evil, and Holiness to the Lord, in order to testimony – early witnesses to their necessity“

Din *The Christian's Friend and Instructor*, Anul 7, 1880

Sursa: <https://www.stempublishing.com/magazines/cf/1880/Separation-from-Evil-and-Holiness-to-the-Lord.html>